

[Wilhelm.]

Poul Schlüter skulle være ringere end en Erik Eriksen og en Poul Sørensen. Hvad det angår, er det såmænd nok ét fedt.

Den større mistillid i dag skyldes i virkeligheden, at selve systemet, at selve økonomiske system, at selve kapitalismen, vi lever under, og ikke kun herhjemme, for tiden viser sit sande ansigt noget tydeligere, end det længe har gjort. Det er et krisesystem, og det er et arbejdsløshedssystem, og der findes ingen holdbare løsninger i det system. Det fremgår også klart af, hvordan tingene har udviklet sig, og det fremgår også klart af socialdemokratiets og regeringens svar på denne krise.

Hvis vi lyttede til den socialdemokratiske ordfører her i eftermiddag, så omtalte han regeringsplanen som noget fremragende med en kolossal vægt på det, han kaldte beskæftigelsesplanen, som var så og så vigtig for socialdemokratiet og for regeringen. Jeg tror, at han brugte udtrykket: en massiv indsats mod ungdomsarbejdsløsheden. Og hvad er så sandheden? Sandheden er, at denne plan med regeringens egne oplysninger lagt til grund lige så godt kunne kaldes: planen for, hvordan man opretholder en arbejdsløshed på 160.000 helårsledige i gennemsnit, i hvert fald frem til 1981.

Det er resultatet efter regeringens egne oplysninger, hvis planen blev vedtaget, og det er endda et for optimistisk resultat. Som påvist forleden er beskæftigelseskonsekvenserne for optimistisk beregnet, og de negative konsekvenser af den finanspolitiske stramning er omvendt også for optimistisk beregnet, og derfor bliver nettoresultatet selvfølgelig forkert. Eller bare den enkle ting, som i hvert fald er til at tage og føle på, at regeringen påstår præcis den samme nettobeskæftigelseseffekt, efter at man ændrede hele hovedpunktet i den finanspolitiske stramning fra forskellige importtunge afgifter og andet og til at være en 3 pct. moms. Det er simpelt hen det rene bedrageri at opretholde de samme beskæftigelseskonsekvenser under så ændrede forudsætninger. Efter regeringens egne oplysninger er der altså i bedste fald tale om, at arbejdsløsheden ikke ville stige alt for voldsomt med denne plan, men ikke antydning af en reel bestræbelse for at få den nedbragt.

Der er ikke i planen nogen som helst positive eller optimistiske udsigter for de langtidsarbejdsløse. Siden debatten forleden er det blevet oplyst, at 15.000 af dem næste år kan ven-

tes at falde for 26 ugers reglen. Jeg synes, det er vigtigt at få slået fast, og det vil vi gøre igen og igen, at det endda er et falsk tal. Det tal, det egentlig drejer sig om, medmindre nogle af dem pludselig går ud og finder den beskæftigelse, de ikke hidtil har kunnet finde, er over 20.000.

Det er endda blevet misforstået i den offentlige debat, for dér har man troet, at det var dem, der ville falde for 26 ugers reglen, hvis man kørte videre som planlagt nu. Det passer ikke. Nej, det er dem, der vil falde, hvis man forlænger 3 års perioden permanent til at være en 4 års periode, og det har man end ikke gjort endnu. Disse konsekvenser er altså stærkt underdrevet. Vi omtalte dem forleden, og vi agter at forfølge den sag.

Vi vil ikke fra VS' side bilde nogen ind, at krisen kan overvindes, at dette system, at kapitalismen, kan gøres krisefri. Det tror jo end ikke socialdemokraterne i Arbejderbevægelsens Erhvervsråd på længere, som man kan se, hvis man læser rådets årsberetning, der kom for kun 14 dage siden. Men vi mener bestemt, at det var muligt, hvis man tog udgangspunkt i arbejderklassens interesser, at gøre en anderledes indsats end den, der ligger i regeringens udspil – for slet ikke at tale om, hvad der kommer ud af det. Det vil være en indsats, som vi har skitseret i den beskæftigelses- og betalingsbalanceplan, VS lagde frem for en 14 dages tid siden, byggende på en indsats på bolig- og byfornyelsesområdet, på energiforsyningsområdet, inden for den offentlige sektor og på forskellige andre områder. Det er ikke en indsats baseret på tilskud til kapitalen, det er ikke blinde beskæftigelsesforanstaltninger uden egentlig at vide, hvor det er man vil hen med dem, men det giver alligevel arbejde og beskæftigelse til 100.000 – 120.000 på årsbasis og samtidig en væsentlig reduktion af kasseunderskud og af betalingsbalanceunderskud.

Det foregår ved at tage et andet udgangspunkt end det, som regeringen og de borgerlige partier ustandselig tager: hvad kræver kapitalen af os? Det foregår ved at tage dette andet udgangspunkt: hvad er i arbejderklassens interesse i denne situation, og hvad kan lade sig gøre selv inden for dette her system; hvis der var mobilisering omkring sådan nogle ting?

Ud over de ting, jeg har nævnt, har vi – for at nævne nogle andre hovedpunkter – skitseret ting, som øjeblikkelig ville bedre både statsfi-